

Bonjour !

De winter laat zich zo nu en dan nog merken maar de zon laat zich meer en meer voelen! In de laatste maanden leek het weer echt Nederlands! Daar waren we niet voor naar Frankrijk gegaan. Inderdaad onze reden was heel anders. Onze reden was om hoop te brengen door mensen te bemoedigen om Jezus 100% te vertrouwen, zowel christenen als niet-christenen.

Gisteren was een uitzonderlijke dag. Drie hele *lange* gesprekken hebben mijn dag gevuld. Het eerste gesprek duurde eigenlijk te lang volgens menselijke Germaanse en Angelsaksische maatstaven. De tijd vloog voorbij en aan het einde dankte de vrouw God voor het gesprek dat haar zoveel goed gedaan had.

De vrouw in kwestie is van Joods-christelijke achtergrond en komt sinds ongeveer twee en half jaar in onze kerk. Zoals vele mensen is zij ook erg beschadigd en op zoek naar heling en echtheid. Haar vertrouwen in Jezus groeit met de dag, zo ook haar capaciteit om goede grenzen te leggen en gezondere relaties te onderhouden. Zij ziet zichzelf op de weg van Jezus met Jezus. Is dat niet mooi? Volgens haar eigen zeggen, kan zelfs haar moeder zien dat het nu een stuk beter gaat, sinds zij bij ons in de kerk komt. En op verschillende manieren probeert zij andere mensen te helpen door hen naar Jezus te verwijzen. Prachtig! En wie had verwacht dat zo iets zou kunnen voortkomen uit het versjouwen twintig zakken cement?

Ongeveer een jaar geleden werden Gisèle en Jan-Willem, onze zoon, gedoopt. Het moest allemaal wat sneller gaan omdat Gisèle (52 jaar) nog eerst wilde "sterven en opstaan met Christus" voordat zij lichamelijk zou sterven en opstaan. Sinds haar doop hebben we haar maar weinig gezien, omdat zij erg verzwakt was en steeds verder achteruitging. Een maand geleden kreeg ik een telefoontje van een dokter om te vragen of ik kon komen om haar te bezoeken in de palliatieve afdeling. Ze zou misschien nog een maand of zo hebben. De eerste twee bezoeken waren erg kort omdat zij erg vermoeid was en veel pijn had. (Tijdens het tweede bezoek had ik Jan-Willem meegenomen, zodat hij zou kunnen observeren.) Vorige week was zij uitzonderlijk levendig alsof zij herstellende was. Zij was geïnterneerd in hoe het ging met de mensen in de kerk. Gisteren was het een stuk minder, maar we hebben anderhalf uur samen doorgebracht. Zij had veel te vertellen, dus luisterde ik veel. Er waren tranen zowel van de pijn als van dankbaarheid. Af en toe moest ik haar benen voorzichtig bewegen. We hebben samen gebeden. "Ik wist nooit hoe te bidden, vooral hardop bidden met anderen, maar dat heb ik bij jullie geleerd. Dank je wel." Nog even haar koffie opwarmen en helpen drinken. Toen zei ik een Psalm te willen voorlezen, vroeg zij: "Welk nummer?" Wat voor verschil maakt dat voor een stervende dacht ik bij mijzelf maar zei: "Psalm 145." Toen één van de verpleegsters binnenkwam zei Gisèle: "Dit is Marc, mijn voorganger, dominee Marc." Wat mij opvalt is dat zij niet bitter is, ook toen zij zei dat God haar niet *zo* had gemaakt zoals zij nu is (ziek en zwak). Nee, meerdere malen sprak zij juist haar dankbaarheid uit voor verschillende dingen, zoals het toebehoren aan Gods familie die aan haar denkt. In zo'n ziekenhuisbed is een mens eigenlijk heel alleen. Een bezoekje maakt zoveel verschil. Een prachtige gelegenheid om er gewoon te zijn en lief te hebben zonder dat iets moet.

Op de terugweg stopte ik 'even' bij Bernard. Hij is bijna 87. Hij kwam bij ons in de kerk in de tijd dat zijn vrouw stierf. De reden dat hij kwam was dat bij ons de muziek minder luid is en wij dichter bij hem zijn. Na iedere preek, komt hij vaak mij een prachtige illustratie vertellen (die ik had kunnen gebruiken). Met zijn twinkende oogjes vertelt hij verhaal na verhaal, en altijd met een geestelijke boodschap en veel dankbaarheid naar God toe. Prachtig ook hoe hij anderen opzoekt om hen te bemoedigen. Vaak spreekt hij met een jonge vrouw Kelly die in september gedoopt was (haar verhaal is te horen op Youtube: "De 20 ans d'islam à Jésus-Christ: Kelly") om haar te onderwijzen in het Woord van God. Haar man Mehdi is nog geen christen, toch is hij niet geheel onverschillig. Hij kwam ook naar de Kerstviering. God is groot en goed. Dus wij bidden rustig door!

En op mijn terugweg naar huis reed ik langs het huis van vrienden van ons. Dus bad ik even kort voor hen. Het is een Boeddhistisch Frans-Chinees gezin waarvan de dochter en de zoon gekozen hadden om zich Katholiek te laten dopen... Tja, je kan van alles verwachten! De laatste keer dat ik bij hen at, vroeg de ongelovige vader of ik voor het eten wilde dankzeggen en ziende mijn verwondering, zei hij: "Tenslotte zijn mijn kinderen Katholiek."

Toen ik zo tegen achten thuiskwam vertelde Jody mij kort iets over haar bezoek aan haar Chinese vriendin. Al een tijdje terug had Jody een paar Bijbelteksten met haar gedeeld omdat het toepasselijk was. Nu is haar vriendin niet geïnteresseerd in het geloof, toch denk zij altijd na over wat Jody deelt omdat zij de wijsheid van God erkent als goede wijsheid. Zo ook nu weer was er een situatie waarin de vriendin Gods wijsheid toepaste en opmerkt dat zij daar profijt van ontvangt. Dit is de tweede keer in drie maanden. Dus wij bidden rustig door!

Inmiddels is Jan-Willem (20) begonnen aan zijn tweede semester aan de theologische faculteit in Vaux-sur-Seine. Hij heeft het erg naar zijn zin en ziet ernaar uit om door God gebruikt te worden tot Zijn eer. Tijdens de februari vakantie mocht hij zijn eerste ziekenhuisbezoek meemaken en zijn eerste preek. Sinds eind juni ga ik zo goed als iedere zondagnamiddag naar Loches (50 km ten zuidoosten van Tours) om te preken en de kerk daar te bemoedigen. Tegelijkertijd maak ik gebruik van de gelegenheid om andere te trainen in de bediening, zoals Francis, Sarah en Jan-Willem. Aan maart zal hij spreken in Romorantin.

Sinds maandag is Jack 18 jaar. Een leuke en fijne jongeman die zijn verantwoordelijkheden serieus neemt, zowel op school als in de padvinderij. Nog nooit problemen gehad. Tot zo'n twee weken geleden toen hij bij de schooldirecteur moest verschijnen. Waarom? Goede vraag! Zonder enig echt bewijs behalve vage aanduidingen werd Jack beschuldigd, samen met een andere jongen, voor het scheppen van een "onveilige atmosfeer" in de klas (van volwassen studenten). De echte reden is waarschijnlijk omdat een meisje via via iets gehoord had van een rustig gesprek over abortus waarin Jack gesproken heeft over hoe iedereen geschapen is naar Gods beeld en dus waarde heeft. Er is waarschijnlijk ook de nodige jalousie omdat Jack tot de top van de klas behoort. Hoewel de leraren lovend waren over Jack in de klas, wist de directeur daar blijkbaar niets van. Met een intimiderende houding werd Jack de lees gelezen over hoe hij zijn familie-eer heeft aangetast (immers zijn grote broer Jan-Willem was een voorbeeldige student en zijn vader had één van de vooraanstaande zitplaatsen in de synagoge waar zij kennis hebben gemaakt). Nou, wij als ouders zijn nog altijd trost op onze zonen (Ps. 127:4-5).

Hoewel de Franse overheid gestaag antichristelijke (en onmenselijke) wetten introduceert en de media flink meedoet aan de secularisering van de maatschappij, gaan wij gewoon door met gesprekken waarin de genade, de liefde en de goedheid van God ervaren kan worden (2Tim. 3:12).

Een zekere Gérard is een niet praktiserende katholiek die afgeknakt is door eigen keuzes en de "kerk". We werken regelmatig samen in een seculier socio-cultureel centrum. Een prachtige omgeving om het licht van Jezus te laten schijnen te midden van roddelaars en bekvechters als ook anderen die proberen goed te doen. In ons laatste gesprek mocht ik verder ingaan op de genade en de vergeving van God. Er waren verschillende mensen aanwezig in de zaal, op een gegeven moment werd hij zich bewust van hoe persoonlijk het gesprek werd, dus trok hij mij terzijde in een zaaltje om dieper in te gaan want hij moest meer weten. Helaas ontbrak de tijd. Maar die zondag liet hij zich meenemen door een dame van het centrum naar de kerk. (Zij komt zo nu en dan om wat "gemoedrust te vinden" in "deze tijden" en zij zag zijn geestelijke honger). Gérard komt één keer in de maand naar Tours om te helpen. Hij woont ruim twee uur verder zuid waar een kleine groep christenen samenkomen... Dus wij bidden gewoon door.

En ook voor Jody willen wij door blijven bidden, want sinds januari gaat het erg slecht met haar handen. Zij lijdt veel vanwege de polyartritis in haar handen en polsen, zodat zij al haar kracht kwijt is. Nu gaat zij door met leven en klaagt zij niet veel. Toch is het erg beperkend. Dus bidt dat God haar genadig is en haar geneest. Bidt ook dat zij (en wij) te midden van deze beproeving mag groeien in Gods kracht en Zijn liefde, zodat zij een zegen mag zijn voor anderen.

Als laatste wil ik een aantal dingen kort noemen. Eén, God is zo goed dat we het niet genoeg kunnen zeggen. Dus laten we het niet vergeten.

In de laatste maanden en jaren plaatst God meer en meer mensen op onze weg om aangemoedigd te worden om Jezus 100% te vertrouwen. Dit betekent dat we de tijd goed moeten gebruiken. Bidt dus dat we vruchtbaar zullen zijn. In anderhalf jaar tijd zijn bijna de helft (of meer!) van de mensen nieuw in de kerk. Hoe goddelozer de maatschappij, hoe hongeriger de mensen. Veel mensen zijn gebroken op één of andere manier. Veel mensen zijn opgegroeid met rotzooi, ook christenen. Bidt dat het Evangelie van Jezus krachtig et prachtig in ons (midden) tot uiting mag komen. Het wordt met de dag riskanter om het Woord van God te onderwijzen en de seculiere dogma's aan de kaak te stellen. Bidt dat we moedig en wijs zijn in de verkondiging van het Evangelie en dat we vele open deuren zullen hebben.

Het lijkt steeds moeilijker om mensen te vinden en te vormen die verantwoordelijkheid willen en durven op zich te nemen (1 Tim. 3:1; 2Tim. 2:2). Die betekent dat de werkdruk groeit en dat we de dingen anders moeten doen. Op dit moment ben ik betrokken in drie plaatselijke kerken als voorganger (Tours, Loches, Saintes), daarboven op komt zo nu en dan andere kerken die mijn leiderschap nodig hebben. Vanwege mijn bestuurlijke verantwoordelijkheden moet ik ook vijf verschillende boekhoudingen overzien of zelf bijhouden. Het socio-cultureel centrum vraagt ook de nodige tijd en zorg. Bidt dat God ons hierin leidt en laat zien hoe de bediening te ontwikkelen. Bidt dan ook voor langdurige hulp zodat betrouwbare mensen de verschillende taken kunnen overnemen (Hand. 6:3-4).

Zoals altijd zijn wij erg dankbaar voor jullie ondersteuning en trouw. In 1993 werden Jody en ik officieel aangenomen als kandidaten van de ECM. En in al deze tijden zijn velen van jullie bij ons werk betrokken, sommigen zelfs eerder. Dankzij jullie betrokkenheid hebben we vele mensen mogen bemoedigen om met Jezus te leven en in Hem te vertrouwen, zowel voor hun redding als voor hun bediening. Hartelijk dank voor alles! Aan Hem die het willen en het kunnen bewerkt in ons zij aller eer en glorie!

Veel liefs,
Marc & Jody
(en de jongens natuurlijk!)

Om ons te bereiken:

Jody: +33 6 5142 6556 / jody.vaneijden@ecmi.org

Marc: +33 6 0524 1799 / marc.vaneijden@ecmi.org

ecmi
European Christian Mission

European Christian Mission International

Om ons werk te ondersteunen, ga naar:

www.ecmneland.nl/donatie